

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ J. ROSNY

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Περιοδεύοντας πρό χρόνων στη Σερβία για αρχαιολογικούς σκοπούς, έφτασα σ' ένα μικρό χωριό της επαρχίας Βαρκαρός, στη Βαρκερόβακα.

Στο χωριό αυτό υπάρχουν πολλά άρχαία έρειπια, και για να τ'α μελετήσω, ζήτησα να νοικιάσω ένα δωμάτιο για λίγες η-μέρες. "Ένας απ' τούς πιο πλούσιους χωρικούς όμως, κάποιος Βούκ Πογκλόνωιτς, με πήρε σχεδόν διά της βίας στο άρχοντι-κό του και μου παρέχώρησε ένα θαυμάσιο δωμάτιο.

Ο άρχοντοχωριάτης που με φιλοξενούσε ήταν ένας ψηλόσω-μος σαρανταπεντάρης, άνοιγόκαρδος, άφελής, και πάντα στα κέφια. Η γυναίκα του, όεκα τουλάχιστον χρόνια νεότερή του, ήταν πολύ όμορφη. "Άλλά άφου είπα όμορφη την γυναίκα του, τί να πώ για τήν κόρη του; Έξτοσο λυγρό κορμί, τόσο φατει-νό και έκφραστικό πρόσωπο, τέτοια γάραι και γύλακα, σαν τών αδώνων ματιών της κόρης του Πογκλόνωιτς, δεν ξαναείδα στη ζωή μου! Κάβα τού λέγαμε τού αγριολούλουδο εκείνο τού θου-νού που ήταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων.

Κάποιο θράδυ, μετά τού δείπνου, ενώ κουβεντιάζαμε μόνοι μας οι δύο άνδρες, άκούσαμε έξαφνα άπελυστικές κραυγές απ' τήν κρεββατοκάμαρη, όπου είχαν άποσυρθεί πριν από μία ώρα η οικοδόστουνα με τήν κόρη της.

Τρέξαμε άμέσως άνησχοι έκεί και θρηθήκαμε μπροστά σ' ένα τρομερό θέαμα. Η μητέρα, πελιδνή, γονατισμένη άπάνω σ' ένα στρώμα, κρατούσε τών άγκαλιών της τήν κόρη της άναίσθητη και ξεφώνουσε σπαραχτικά:

— Ένας θρυκόλακας! Ένας θρυκόλακας! Τό δυστυχιόμένο μου κορίτσι πέθανε!...

Μολονότι με είχε συντριψεί ψυχικά η τραγική αυτή σκηνή, θρήκα τού θάρρος να ξελιποθυμήσω τήν δυστυχιόμένη κοπέλα.

Μόλις συνήλθε η Κάβα, μάς διηγήθηκε πώς μπήκε, απ' τού παράθυρο μέσα στην κάμαρη, ένας θρυκόλακας τυλιγμένος στο σάβανο τού και πός ο θρυκόλακας αυτός, πού δεν ήταν άλλος απ' τόν Βίτσιονάνι, τόν νεαρό συχωριανό της πού είχε πεθάνει πριν από δεκαπέντε μέρες—θέλησε να της ρουφήξει τού αίμα, πράγμα πού θα τού κατάφερε, άν η νέα δεν έβασε τίς φωνές για να τόν τρομά-ξη και να τόν άναγκάσει να φύγει.

Η διήγηση αυτή μ' έκανε να προσέξω ένα ση-μάδι κόκκινο πάνω στο λαϊμό της κοπέλας, ένα σημάδι κοινότατο, από εκείνα πού μάς προεινούν μερικά έντομα με τ'α τοιμητά τούς. "Όταν τούλησα όμως ν' άμφισθητήσω τήν εμφάνιση τού θρυκόλακα, λέγοντας πός τήν κόρη τήν τοιμήσε κάποιο έντομο κατά τήν διάρκεια ενός τρομαχτι-κού όνειρου, ο πατέρας της με δέικοφε άπότομα κι' η γυναίκα του άρχισε να με άποκαλή άπιστο, θεσάωνόντάς με, πός κι' η ίδια είδε τόν θρυκό-λακα! Και τότε—μολονότι ένιωθα τήν καρδιά μου να σπαράζει απ' τόν πόνο, άκούγοντας τήν Κάβα να ξεφωνίζει πώς θα πεθάνη τόσο νέα άκόμη, πριν να παν-τρευτή—άναγκάστηκα να σιωπήσω.

Η φωνή της κόρης και της μητέρας έρπησαν σχεδόν όλοιο τούς χωρικούς και σέ λίγο όλα τ'α φυλαχτά τού χωριού κρε-μάστηκαν στόν λαϊμό της Κάβας.

Η νύχτα όλόκληρη πέρασε με θρήνους, κοπετοίς, ξερκίσμα-τα και θλαστήμεις. Και μόλις άρχισε, όλόκληρο τού χωριό μα-ζεύτηκε στό σπίτι τού Βούκ Πογκλόνωιτς. Οι άνδρες ήταν ώ-πλισμένοι με τρυφερία και μαναίρια, η γυναίκες κρατούσαν σί-δερα καυτά και τ'α παιδιά λιθάρια και γούλακα. Και όλοι μαζί, σνεπθών άμέσως, έλαβε μέτρα τά άποφασίζε άποστράτως και έστειρο-σας :

— Ο Καραγιώζης διά παχθή, αλλά σόο έχεμύθειαν!... είπαμε ο ένας στόν άλλο.

Σέ λίγο όμως διεδόθη μία είδηση, πού ήταν τρομερή...

Τ'α χάρα, επί τών όσίων ήταν και ο Καραγιώζης φρασιόντας, έ ξεφωνίζοντας: "Έξενωθήσαν άμέσως όλες η αυτές τού Μαρούσιου, ή-λοι οι σταβίον και όλα τ'α άπόγερα, αλλά ποθενά δεν άνασταθώσαν."

Έξακτα τότε...παρρησιότα άνηγγέλλον τού θλαδού σμύθαν σ'α πύ-ση, όσοι οι άνδρες τού λαού είχαν καταλάβη τ'α λείψιμα.

—Τό παρρησιότα άποφασισμαίονα για η άπαγογή τού Καραγιώζης! Συναγρόνος ο Μίχας, λειψυθόμος στις μάντζες, είδοσούσε τούς στασιόντες, ότι ο γέρος Δουκίτης διάταξε να κλειστούμε όλοι μέσα, μόλις σημάνει τού...άποχωρητήριο!...

Πραγματικός, σέ λίγο η σάλευση σημάνε τήν άποχώρησι και η "Θωδούσα" έβγυξε μ' ένα σάβανο, να μ'ήν άφήση στρατιότη για στρα-τιότη στούς δούλιους.

Και όμως, χάριν της στρατιωτικής ταΐης, ο Καραγιώζης έστρεψε να θωθή και να παχθή τού ιδίου έκείνο βράδι.

Και πός δόξαν τού Έλληνοκού στρατού, και βρέθηκε και παχίτης, και σκόρπισε, όπως πάντα, γέλια τρανταχτά, γέρι και είδησι...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

σαν ένα σώμα, ξεκινήσανε για τού νε-κροταφείο.

Στό δρόμο, η μαυισμένη αυτή άθροισθέλασσα ούρλαξε και ξεστομίξε φοβερές κατάρες κατά τού νεκρού πού θρυκο-λάκισσε.

"Όταν έφτασε στό νεκροταφείο και σταμάτησε μπροστά στόν τάφο τού καταραμένου θρυκόλακα, τού πανδαμόνιο έγινε ακό-μα πιο μεγάλο, πιο τρελλό. Τό ξεφρενιασμένο πλήθος δεν μπο-ρούσε να ήσυχάση ούτε στιγμή. "Όλοι θέλαμε να ξεηθήσουν στό άνοιγμα τού τάφου. Χτυπούσε ο ένας μία τασπία κι' άμέσως τόν έσπρωχνε άλλος για να γυπήση κι' αυτός άλλη μία. "Έτσι περιούσε η ώρα και θέα γίνοντοσαν άσφαλώς δυστυχήματα, άν δεν έπενεβαν στό τέλος οι γεροντότεροι να άναθέσουν σέ δύο μενάχα τήν έκταφη τού νεκρού.

Η στιγμή πού τραθήκανε τού σάβανου τού νεκρού, μια στριγγή κραυγή μ' έκανε να άνατριχιάσω σύγκορμος. Είχε φωνάξει μία γυναίκα πού στεκόταν κοντά μου αυτά τά τρομερά λόγια:

—Είνε θρυκόλακας! Δεν τών έφαγαν τά σκουλήκια!...

Κι' άμέσως πάνω από έκαστό άτομα έπενεβαν τήν ίδια φρασ. Και σχεδόν συγχρόνος είκοσι τρυφερία άδειάσαν, από κοντά, πάνω τού κεφαλί τού θρυκολακισμένου πού τού καναν χίλια κομμάτια.

Έπειτα, ο πατέρας και οι συγγενείς της Κάβας άρχισαν, μαυισμένοι, να μπήγουν τά μαγαίρια τούς, ως τή λαθή, στό άκέραιο πτώμα. Και διέκρινα τότε στά πελιδνά απ' τή μανία πρσώπα τού να χα-ράζεται, όλοένα και πιο έντονα, η ζπαίσια χα-ρά πού δοκίμαζαν με τήν άγρια έκείνη έκδικήσι τούς.

"Όταν ήταν άδύνατο πεία να ξεσκιστούν και να τρυπηθούν περισσότερο η σάρκες τού πτώμα-τος, βγήκαν απ' τόν τάφο οι έκδικηταί και τότε άμέσως κατέβηκαν σ' αυτόν μερικές γυναίκες. "Η γυναίκες αυτές, άφου έβαψαν τά μαντήλια τούς στό κοκκινωτό ύφρο πού έσταξε απ' τίς κομματιασμένες σάρκες τού πτώματος, βγήκαν πάλι άπάνω.

Έπειτα, μία όμάδα νεαρών χωρικών, τούλιξε μέσα στό σάβανο τού πτώμα και τού μετέφερε στην μικρή πλατεία πού ήταν κοντά στό σπίτι τού Πογκλόνωιτς. Κι' έκεί άφου τού τοποθέτησαν στήν κορυφή ενός σωρού από έβλια, κοφίνα και ψάβες, έβαλαν φωτιά κι' άρχισαν να χορεύουν όλα γύρω απ' τού καίονενο πτώμα, ξεφωνίζοντας θλαστήμεις και κατάρες.

Εγώ, μη μπορώντας να υποφέρω τήν άπια-στική μωροδία τού καίονενο πτώματος, έφυγα και πήγα στό σπίτι τού Πογκλόνωιτς. Έκεί, εί-δα τήν δυστυχιόνη Κάβα μισόγυμη, πελιδνή, ν' άγωνία στό κρεββατί της.

Η άρρώστια της Κάβας κράτησε έντεκα μέρες. Στό διά-στημα αυτό, μέρα και νύχτα, της κρατούσε συντροπές και προ-παθοδία να τήν πείσω πός η άρρώστια της ώφειλετο σέ μία άνοήτη πρόληψη. Μάταια όμως... Η Κάβα δεν ήθελε να πεισθή κι' η κατάσταση της όλοένα και χειροτέρευσε.

Τ'α μεσάνυχτα της παραμονής τού θανάτου της, μου είπε:

—Θά σού τά ομολογήσω όλα. Μ' άγαπά κάποιος συχωριαν-ός μου και τόν άγαπά κι' εγώ. Πριν από δεκαπέντε μέρες, μου πρότενε να με άπαγαγή. Εγώ όμως δεν δέχτηκα. Τού εί-πα, πός θα τόν άκολουθούσα, άν μου χάριξε μία άσημεία ά-λυσοδίαιτα. Τότε έκείνος έφυγε τήν άλλη μέρα για τήν Μαρό-σσια, για να μου τήν άγοράση. "Αν πρόφτανε να γυρήση θα τόν παντρευόμουνα. Πρόλαβε όμως ο καταραμένος ο Βίτσιονάνι, πού άσφαλώς μ' άγαπούσε κρυφά πριν πεθάνει. Γι' αυτό, και γι' αυτό θρυκόλακισσε κι' ήρθε να με πνιξη... Και με μόλυνε ο ζηλιάρης και τώρα είνε άδύνατο να μ'ήν πεθάνω!...

Έμεινα κοντά τής ώφοιο γάρας. Τότε η Κάβα φώναξε τόν πατέρα της και τόν ώρπινο να της κόψη τού κεφαλί, μόλις θέα ξεψυχούσε, για να μη θρυκολακισθή κι' αυτή. Έπειτα, φώναξε τήν μητέρα της και τήν παρακάλεσε να πάη άμέσως σ' ένα κον-τινό χωριό και να προσευθή, με μία θαυματουργή εικόνα για τήν ψυχή της. Τό έκανε αυτό η Κάβα, γιατί δεν ήθελε να πα-ρασταθή η μητέρα της στις τελευταίες στιγμές της!

—Πάρε μόνος σου τού φυλαχτό πού κρέμεται απ' τού λαϊμό μου, σ' τό δίνω για να με θυμάσαι! είτε κατέπινε σε μένα.

Κι' άφου τού πήρα, φώναξε τόν παπά και μεταλλάβε.

Πέρασαν άκόμη τρεις ώρες. Στό διάστημα αυτό, η Κάβα έ-μεινε άμίλητη με θλέμματά άκίνητα, σπληνωμένα πρós τού ταβάνι.

Έξαφνα όμως παράχτηκε. "Άπλωσε τά χέρια κι' έπιασε τά δύο γέρια τού πατέρα της, ο όποτος θρηγούσε πλάι της. Θέλη-σε να πείη στήν άγκαλιά τού, άμ δεν μπόρεσε. Ξανάπεσε πίσω κι' έμεινε άκίνητη...για πάντα!

